

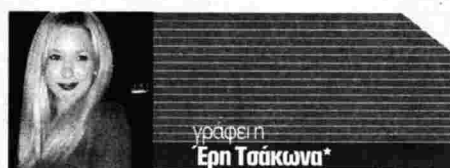
Οι Podemos και η πολιτική ουτοπία

Πόση ελευθερία υλοποίησης της ατζέντας τους έχουν ευρωπαϊκά κόμματα όπως οι Podemos;

Στην Ισπανία συνέβη ό,τι και στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες που βρέθηκαν στη μέγγενη των σκληρών πολιτικών λιτότητας. Ο δικομματισμός έχασε την πάλοι ποτέ πρωτοκαθεδρία του. Τα δύο κόμματα που εναλλάσσονταν στην εξουσία από τον θάνατο του δικτάτορα Φράνκο μέχρι σήμερα, το δεξιό Λαϊκό Κόμμα και το κεντροαριστερό Σοσιαλιστικό Κόμμα, συγκεντρώνουν αθροιστικά στις δημοσκοπήσεις το 50% της πρόθεσης ψήφου. Η ταχεία άνοδος των ριζοσπαστικών αριστερών κομμάτων κατ'ης ξενοφοβικής ακροδεξιάς αποτελεί κοινό παρονομαστή για τη συντριπτική πλειονότητα των χωρών-μελών της Ε.Ε. που κλήθηκαν να εφαρμόσουν ασφυκτική δημοσιονομική πολιτική.

Το κίνημα «Podemos» («Μπορούμε»), του 36χρονου ακαδημαϊκού πολιτικού επιστήμονα Πάμπλο Ιγκλέσιας, το οποίο ξεκίνησε ως φορέας διαμαρτυρίας αντλώντας τη δυναμική του από τους «Indignados» της Πουέρτα ντελ Σολ, θα ήταν η πρώτη επιλογή του ισπανικού εκλογικού σώματος αν γίνονταν αύριο εκλογές στη χώρα της Ιβηρικής. Αναλύοντας τα στοιχεία των δημοσκοπήσεων, το πολιτικό έρεισμα των «Podemos» εδρεύει στα κοινωνικά στρώματα που επλήγησαν περισσότερο από τις αυστηρές δημοσιονομικές πολιτικές και είδαν το βιοτικό τους επίπεδο να συμπιέζεται, καθώς και στους νέους, όπου ένας στους δύο είναι άνεργος.

Ίσως να ωρίμασε το λαϊκό αίτημα για «πραγματική δημοκρατία» που αιτούντο οι εκατο-

γράφει η
Ερη Τσάκωνα*

■ ■ Το κίνημα «Podemos» («Μπορούμε»), του 36χρονου ακαδημαϊκού πολιτικού επιστήμονα Πάμπλο Ιγκλέσιας, θα ήταν η πρώτη επιλογή του ισπανικού εκλογικού κόμματος αν γίνονταν αύριο εκλογές στη χώρα της Ιβηρικής

ντάδες χιλιάδες «αγανακτισμένοι» Ισπανοί της Πουέρτα ντε Σολ. Ίσως όμως να πρόκειται για στιγμιαία επιτυχία που ενισχύεται από τη λαϊκιστική πολιτική ρητορεία που κεφαλοποιεί στο έπακρο τη λαϊκή δυσαρέσκεια.

Στην πρώτη περίπτωση, το «Podemos» βάσει του καταστατικού του προωθεί τη συμμετοχική δημοκρατία.

Όπως οι «Indignados» λάμβαναν αποφάσεις μέσω γενικών συνελεύσεων στις πλατείες, αντίστοιχα παρόμοια διαδικασία ακολουθείται και στους «Podemos», μέσω των αποκαλούμενων «κύκλων» – ευέλικτων επιτροπών.

Ένα ακόμη δημοκρατικό εργαλείο τους είναι οι online ψηφοφορίες των μελών. Επίσης, οι

«Podemos» υποστηρίζουν ότι απευθύνονται σε πολίτες δίχως κομματική «ταυτότητα», αλλά και σε εκείνους που θέλουν να δώσουν δύναμη σε ένα κίνημα που διασώζει τη δημοκρατία αντιπαρτασσόμενο στη «la casta», όπως αποκαλούν τον δικομματισμό, την πολιτική και επιχειρηματική ελίτ.

Στη δεύτερη περίπτωση, το κίνημα ανέβασε κατακόρυφα τα ποσοστά του χάρη στη ρητορική δεινότητα και το «charm offensive» του ιδρυτή του και μοιράζει ανεδαφικές υποσχέσεις, τις οποίες όσο πλησιάζει προς την εξουσία θα αναιρεί υπό το ασφυκτικό «πρεσάρισμα» της Κομισιόν, διότι η συμμετοχή στην Ε.Ε. και στην Ευρωζώνη προϋποθέτει την τήρηση κανόνων.

Αν εξαιρέσουμε ότι τουλάχιστον υπάρχει η παραδοχή πως η δυνατότητα εξόδου από το ευρώ είναι ουτοπία, ορισμένες πολιτικές προτάσεις των Podemos είναι αμφιλεγόμενες. Όπως σημειώνει σε πρόσφατη έκθεσή του για τους Podemos το ερευνητικό ινστιτούτο «Open Europe», η κυριότερη πρόταση του κόμματος είναι ένα «βασικό εισόδημα για όλους τους πολίτες, μόνο και μόνο γιατί είναι πολίτες». Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, το μέτρο θα κοστίζει 145 δισεκατομμύρια ευρώ, περίπου το 14,5% του εθνικού ΑΕΠ.

Αυτό θα συνιστούσε παραβίαση κανονισμών του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού. Δεδομένου ότι οι θεμελιώδεις αρχές της Ε.Ε. και της Ευρωζώνης καταργούν κάθε εγχείρημα νεο-απομονωτισμού και η αλληλεξάρτηση με τη διεθνή οικονομία είναι αναπόφευκτη, άραγε πόση ελευθερία υλοποίησης της ατζέντας τους έχουν ευρωπαϊκά κόμματα όπως οι Podemos, το Κίνημα των Πέντε Αστέρων του Μπέπε Γκρίλο στην Ιταλία, της Λεπέν στη Γαλλία και του Φάρατζ στη Βρετανία;

* Η Ερη Τσάκωνα είναι δημοσιογράφος.